

Τιμή εκάστου φύλλου λεπτά εικοσι

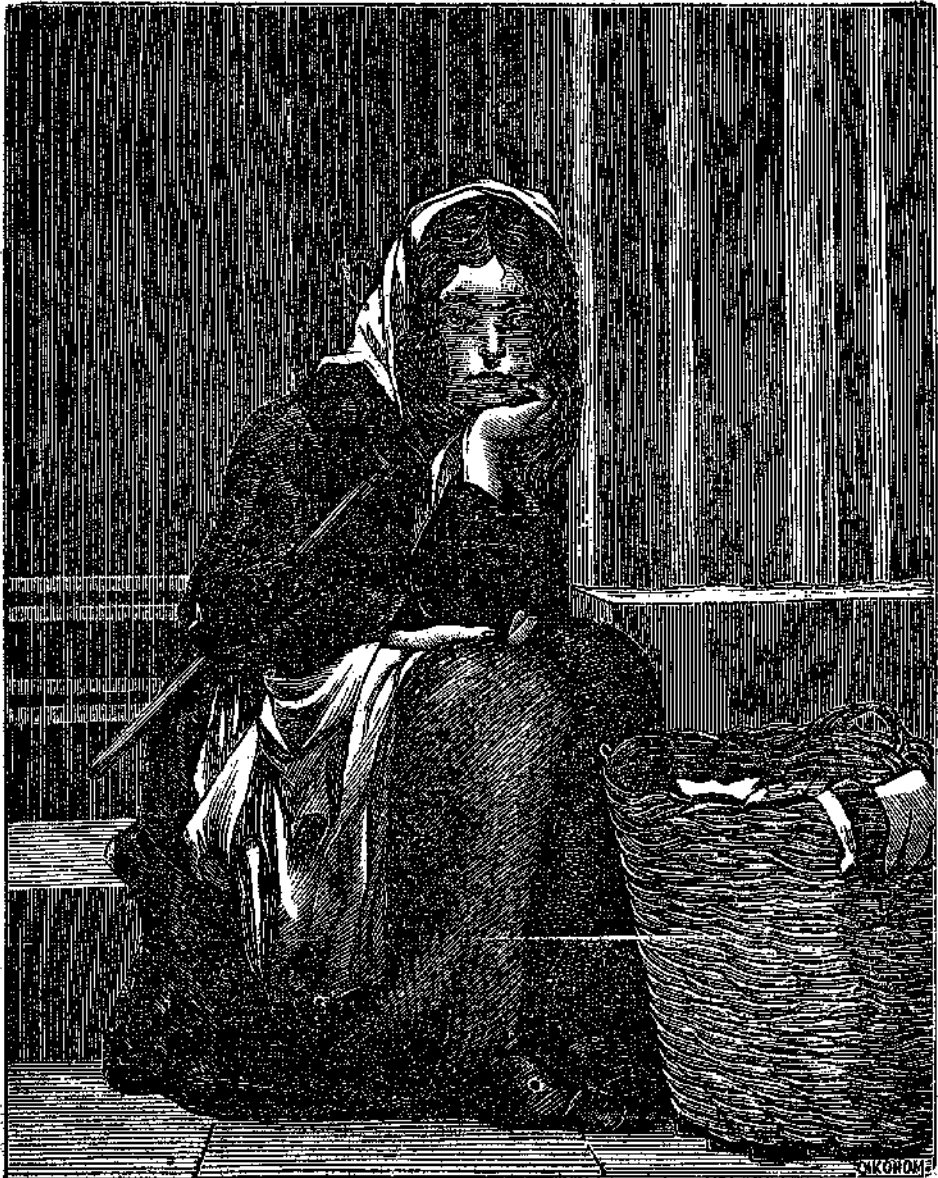
Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ

ΕΤΟΣ Α'. | Συνδρομή έτησια: Έν' Ελλάδι φρ. 2. Έν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 3.—Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται ἀπὸ τοῦ 1. φύλλου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἐτήσιαί καὶ προκληρωταί | ΔΡΠΘ. 3.

ΑΘΗΝΗΣ, ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1879.

Ἡ Ὀρφανή.

ΕΙΚΟΝΩΝ

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΗΣ ΟΡΦΑΝΗΣ.

Καλῶς ἤλθεσ, πάλι, Ἀπρίλι, μὲ τὰ ὄμορφα λουλούδια,
Καλῶς ἤλθατε, πουλάκια, μὲ χαρούμενα τραγοῦδια.

Σεῖς καυμένα μου ἔς τῆς μάννας σας τὸ πλάϊ κελαδάτε

Καὶ σὲ κάθε πανηγύρι γκαλιχομένα καὶ πετάτε.

Κ' ἐγὼ ἢ δόλια ποῦ νὰ τρέξω, μὲ ποιά μάννα νὰ γυρίσω;

Ἄχ! μανοῦλα μου, τὸν τάφο μὲ λουλούδι θὰ στολίσω.

Πέθανες καὶ τὸ φαμάκι ζητιανεύω ἀπὸ τὸ διαβάτη

Καὶ γυρνῶ σὲ κάθε πόρτα, σὲ καθ' ἄρχοντα παλάτη.

Αἱ! τοῦ κάκου! ποῖνι ἔς τὴ φτώχεια ἕνα γρόσι, ποῖνι πετάνε

Ἄπ' αὐτοὺς ὅπου τὰ πλούτη εἰς τὰ θέατρα σκορπᾶνε!

Ξύπνα, μάννα, ποῦ μ' ἀφίνεις μέσ' ἔς τοὺς δρόμους νὰ γυρίσω

Μοναχῆ, χωρὶς κανένα εἰς τὸν κόσμον νὰ γνωρίσω;

Ὅλοι ἀνάστασι γιορτάζουν καὶ φιλιῶνται στόμα, στόμα,

Μὰ ἔγω γέρνω καὶ φιλάω ἄχ! τοῦ τάφου σου τὸ χῶμα,

Παντοῦ ἀνάφτουνε λαμπάδες, παντοῦ ὄργανα χτυποῦνε

Καὶ σφαχτὰ ἔς τῆς πρασινάδες τραγουδῶντας τὰ γυρνοῦνε.

Ὅλοι χαίρουνται, γιορτάζουν, μὰ γιὰ μένα εἶναι ξένα:

Ἄχ! ὁ δυστυχὸς δὲν ἔχει εἰς τὸν πόνο φίλο ἕνα.

Σὲν καὶ σήμερα ἐπέσει ποῦσαν, μάννα μου καυμένη,

Ποῦσαν, ποῦ; μὰ τώρα σ' ἔχουν μέσ' ἔς τὰ χῶματα θαμνῆ.

Νὰ χαρῆτε τὴ δροσιά σας ἄχ! παιδιὰ μου ἀγαπημένα,

Τὰ φτωχὰ σ' αὐταῖς ταῖς μέραις μὴ ξεχνάτε τὰ καυμένα,

Σεῖς μὲ μάννα μὲ ἀδέρφια τὴ λαμπρὴ θὰ τραγοῦδάτε

Μὰ ἐκεῖνα ἂν ἔχουν μάννα ἢ ἀδέρφια δὲν ρωτᾶτε.

Ἐλεῆστε τα, μικρὰ μου, ἐλεῆστε τὴν ὀρφανία

Ἄχ! γιατί, γιατί τὰ πλούτη νὰ γεννοῦν τὴν ὀρφανία;

Μὴ γελάτε! ὅταν ἔλθῃ ὁ φτωχὸς καὶ σὰς ζητήσῃ

Λίγα φύχουλα, τὸ χάρο μὲ στιγμὴ νὰ σταματήσῃ

Μὴ τ' ἀρνῆσθε, μὴ τὴν πόρτα μὲ περγέλοιο τὴ σφαλᾶτε:

Εἶν' τοῦ Πλάστη καταφρόνια, τὸ Θεὸ μας περγελάτε.

Ἀθήνησι 29 Μαρτίου 1879

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΠΓΓΑΒΗΣ.

ΧΡΙΣΤΑΝΟΙΚΤΗ — ΚΑΡΑΙΑ ΧΡΥΣΗ

(Ὑπὸ Α. Γ. Σ.)

(Συνέχεια ἴδε σελ. 27).

Ἡμέραν τινὰ ὁ Εὐτύχιος, κατὰ τὴν συνήθειαν του, ἤμελλε νὰ βάλῃ εἰς τὰ ξιν τὰ παιγνιδιά του, καὶ νὰ συνάξῃ ἐκεῖνα τὰ ὅποια ἐχρησίμευσαν πρὸ ὀλίγου πρὸς διασκέδασίν του, ἐνῶ δὲ εἶχε ῥίψῃ ἀτάκτως βιβλία, εἰκόνας καὶ παντὸς εἶδους μικρὰ

διασκεδαστικὰ ἀντικείμενα ἐπὶ μίᾳ τραπέζης, ἔφθασεν ἡ ὥρα τοῦ περιπάτου. Τότε λοιπὸν ἀνεχώρησεν ἐκείνος, ἀφήσας ἐξ ἀπροσεξίας ἀνοικτὴν τὴν θύραν τοῦ δωματίου τὸ ὅποιον τοῦ εἶχον παραχωρήσῃ διὰ νὰ ἔχῃ τὰ πράγματά του.

Τότε, ἐν μικρὸν παιγνιδιάρικον καὶ τρελὸν γατάκι, καθὼς ἔλα τὰ ὁμοιά του, ὀφελούμενον ἀπὸ τὴν ἀπερίσκεψιν τοῦ Εὐ-

τυχίου, ἐμβαίνει κορυφῶς εἰς τὸ δωμάτιον, καὶ, ἀφοῦ ἀνέβῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐγυμνάζετο ὅσον καλά μὲ πόδια καὶ μὲ νόχια, πηδῶν, σπυρόμενον καὶ παίζον, ὥστε ἔθεσεν ἐκτός μάχης, στρατιώτας, γελωτοποιοὺς κούκλας, καὶ ἄλλους ἐπιφόβους ἀντιπάλους. Εὐρίσκειτο λοιπὸν μόνος κύριος τοῦ πεδίου τῆς μάχης.

Ἵστερον ἀπὸ τὴν φοβερὰν ταύτην κοῦρασιν, δὲν τοῦ ἔμενεν ἄλλο τί παρὰ νὰ ἀναπαυθῆ ἐνδύξως, ἐπὶ τῶν δαφνῶν τῆς νίκης του· αὐτὰ λοιπὸν καὶ ἔκαμε. Ἐκάθησεν ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῶν ἀνδρείων του καταδωμάτων, καὶ σοβαρῶς ἤρχισε νὰ τρίβῃ τὰ μουστάκια του καὶ τὰ αὐτιά του· ἔπειτα ἐκαθάρισε μὲ τὴν γλῶσσαν τὴν γούναν του.

Σκέφθητε, ἀγαπητοί μου, ἀναγνώσταί, τὴν λύπην τοῦ Εὐτυχίου, ὅταν εἶδε τὸ ἔδαφος ἐσπαρμένον ἀπὸ λείψανα ὄμορφα· ἔδω μία χεῖρ, ἐκεῖ μια κεφαλὴ, μακρότερον ἐν ποδάρι, ὅλαι αἱ ὠραῖαι τοῦ χαλκομανίαι διεσπαρμέναι, τὰ βιβλία του ζαρωμένα καὶ ξεσχισμένα καὶ μελανωμένα· ὦ! ἦτο μία ἀνεμοζάλη, ἐν φύρῳν—μῖγδῳν, ἐν ἀληθῆς χάος ἐντὸς τοῦ ὁποίου δὲν ἔπρεπε νὰ ἐλπίζῃ τις· νὰ εὔρῃ ἐν σωστὸν ἀντικείμενον.

Ἐν τῇ θλίψει του, τὴν ὁποῖαν ἠθάρνετο διὰ τὴν συμφορὰν ταύτην, ὁ Εὐτύχιος, ὑπῆγε νὰ κάμῃ παράπονα πρὸς τὸν πατέρα του, ὄχι διὰ νὰ τιμωρήσῃ τὸν ἔνοχον, ἀλλ' ἵνα ἀγοράσῃ τὰ καταστραφέντα πράγματα.

— Εὐχαρίστως, τοῦ ἀπάντησεν ὁ κύριος Βωλᾶς· μόνον σὲ εἰδοποιῶ ὅτι θὰ σοῦ κρατήσω τὰ ἔξοδα ταῦτα ἐκ τῶν χρημάτων, τὰ ὅποια σοὶ δίδω κατὰ μῆνα διὰ τὰς μικροῦς σου ἐπιθυμίας. Πίστευσόν με, υἱέ μου, ὅτι μοῦ κοστίζει τὸ νὰ σὲ στερήσω αὐτῶν τῶν χρημάτων, διότι γνωρίζω πρὸς ποῖον καλὸν σκοπὸν τὰ μεταχειρίζεσαι. Ἔσο ὅμως βέβαιος ὅτι διὰ τὸ καλὸν σου λαμβάνω τὸ ἔκτακτον τοῦτο μέτρον. Ἵποφέρω βλέπων τὸ ἀγαπητὸν μου τέκνον νὰ ἦναι ἀτακτον καὶ ἀπρόσεκτον. Πολλάκις μάλιστα, (καὶ ἐντρέπομαι διὰ σὲ λέγων τοῦτο,) πολλάκις εἶσαι περισσότερον ἀνάθαρτος καὶ ἀπὸ τὰ πτωχὰ ἐκεῖνα δυστυχῆ μικρὰ, τὰ ὅποια δὲν ἔχουν οὔτε ἐν ἐνδομα ν' ἀλλάζουν.

— Θέλω νὰ σὲ διορθώσω ἀπὸ τὰ ἐλατ-

τώματα ταῦτα, τὰ ὅποια μὲ ἀπελπίζουσι· διότι οὐδ' ὁ μεγαλειότερος πλούτος δὲν δύναται ν' ἀνθέξῃ εἰς τὴν ἀταξίαν. Ἀργότερον θὰ μὲ εὐχαριστήσῃ διὰ τοῦτο. Εἰς πᾶσαν λοιπὸν φορὰν ὅπου θὰ χαλάσῃ, ἢ χάσῃς ἐκ τῆς ἀπροσεξίας σου, κανὲν φόρεμά σου, ἢ παιγνίδιον ἢ ὅτι δῆποτε ἄλλο πρᾶγμα, θὰ σοῦ κρατῶ τὴν ἀξίαν των καὶ τοιουτοτρόπως δὲν θὰ δύνασαι νὰ κάμῃς πολλάς ἐλεημοσύνας.

Πικρὰ δάκρυα ἔτρεχον κατὰ μῆκος τῶν παρεῖων τοῦ Εὐτυχίου ὅταν ὁ πατὴρ του τῷ ἔκαμνε τὰς παρατηρήσεις ταύτας.

Ὁ! πατέρ μου, ἐφάναξεν, ἅμα ὁ κύριος Βωλᾶς ἐτελείωσε τὴν ὀμιλίαν του, λυπούμαι πολὺ, πάρα πολὺ, ἀλλὰ πρέπει νὰ τιμωρηθῶ. Σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσῃς διὰ τὴν λύπην τὴν ὁποῖαν σοὶ προσεβῆν, θὰ προσπαθῶ νὰ μὴ τὸ ξανακάμω.

Ἀλλοίμονον! Ὁ μικρὸς Εὐτύχιος εἶχε τὴν καλὴν θέλησιν νὰ διορθωθῆ. Πρῶτ' καὶ ἐσπέρας κατεγίνετο εἰς τὸ νὰ ἀποκόψῃ τὰ ἐλαττώματά του καὶ ὁμοῦ εἰς τὸ τέλος τοῦ πρώτου μηνὸς ἔλαβε τόσα ὀλίγα χρήματα ὥστε ἀμέσως τὰ ἐξῆντλησεν.

Ἡ ἀγαθὴ καρδιά τοῦ Εὐτυχίου εἶχε πολὺ ὑποφέρει κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τῆς τιμωρίας του. Ὅτε ἤρχετο πτωχὸς τις μὲ τεταμένην τὴν χεῖρα ἐξίτετι ταχέως εἰς τὸ θυλάκιόν του, καὶ, μὴ εὐρίσκων ἐκεῖ τίποτε, ἐκοκκίνιζε καὶ ἀπεκρίνετο μετὰ συμπαθοῦς φωνῆς «ἄλλην φορὰν... ὁ θεὸς νὰ σ' ἐλεήσῃ... δὲν ἔχω τώρα.»

Δὲν ἐγέλα πλέον, τὸ καλὸν παιδίον, ἔχασε τὴν παιδρότητά του, δὲν ἤθελε νὰ ἐξέρχεται πλέον εἰς περιπάτον, ἔπρεπε σχεδὸν νὰ τὸν βιάζωσι πρὸς τοῦτο.

Ὁ Ἰουλιανὸς δὲν ἤξευρε τί νὰ ἐπινοήσῃ ὅπως διασκεδάξῃ τὸν μικρὸν του κύριον καὶ ἐπαναφέρῃ εἰς τὰ χεῖρα του τὸ μειδίημα τὸ ὅποιον τοῦ ἐπήγαγεν τόσον λαμπρὰ, δὲν ἐπετύγγανε πάνποτε, ἀλλ' ὅταν τὸ κατώρθωνεν, ἦτο τόσον εὐχαριστημένον, τὸ καλὸν παιδίον.

Ἐν ἀπομνημονεύῳ ἦτο λαμπρὸς καιρὸς, βλέπει ὅτι ὁ Εὐτύχιος ἦτο καταλυπημένος· τὸν παροκάλεσε λοιπὸν πολὺ νὰ ἀπάγουν νὰ παίξωσι τὸ σ τ ε φ ἄ ν ι εἰς

τὰς δεινροστοχίας τοῦ βασιτικοῦ κήπου.

Ἄμα ἔφθασεν ὁ Εὐτύχιος εἰς τὸν ὠραῖον τοῦτον κήπον, τὸν ἐπλησίασε φίλα πτωχὴ γυνή, ἥτις ἐκράται εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἐν μικρὸν παιδίον. Ἡ γυνὴ αὐτὴ ἐφαίνεται μαλαμένη, καὶ πραγματικῶς, ἦτο τόσο ἀδύνατος, ὥστε μόλις ἔδύνατο νὰ στέκῃται.

— Μικρὸν μου ἀρχοντάπουλον, τῆ λέγει, δός μου μίαν πεντάρα, ἢ θ' ἀποθάνω, ἐπειδὴ ἔχω δύο ἡμέρας ὅπου δὲν ἔφαγα τίποτε.

Ὁ Εὐτύχιος, ἔρουνᾶ τὰ θυλάκιά του. Φεῦ! δὲν εὐρίσκει τίποτε· ἤσθάνθη δάκρυον ἐρχόμενον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ στρέψας πρὸς τὸν Ἰουλιανόν· ἀέχεις τίποτε λαπτὰ μαζύ σου;» τὸν ἐρώτησε.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὄχι, δὲν ἔχω, ἀπάντησεν αὐτὸς στεναζών.

Ἄμέσως ἀρπάζει τὸ στεφάνι ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Ἰουλιανοῦ, καὶ: «λάβε, πτωχὴ μου φίλη, ἐρώναξεν ὁ Εὐτύχιος, τὸ στεφάνι μου εἶνε κατακαινούργιον, πάρετο διότι δὲν ἔχω ἀπὸ αὐτὸ ἄλλο πρᾶγμα νὰ σοὶ δώσω.»

— Τί νὰ τὸ κάμω αὐτὸ, ἀφθεντάκη μου; καλῆτερα ἤθελα μίαν πεντάραν ν' ἀγοράσω ψωμί!

— Ἀλλὰ δὲν ἔχω! πῶς λοιπὸν νὰ κάμωμεν! Ἄ! Ἰουλιανέ ἀν' ἐπόλεις τὸ στεφάνι μου. . . θὰ εὐρίσκαμεν χρήματα, καὶ θὰ ἐδυνάμεθα νὰ σώσωμεν αὐτὴν τὴν δυστυχῆ γυναῖκα.

— ὦ! δὲν τολμῶ, κύριε Εὐτύχιε. Τί θὰ εἶπῃ ὁ Πατήρ σου;

— Πῶλῃσέ το εἰς ἐμέ, μικρὸ μου φίλε, λέγει ἄμέσως εἰς κύριος ἠλικιωμένος ὅστις ἀπὸ τινων στιγμῶν ἤκουε τὴν συζητητικὴν ταύτην συνομιλίαν.

Ὁ Εὐτύχιος στρέφει καὶ βλέπει ἕνα κύριον μὲ ὠραίαν φυσιογνωμίαν, ὅστις τῷ ἐμειδία μετὰ στοργῆς.

Ὁ τρόπος τοῦ ἦτο τόσο καλός, ὥστε τὸ παιδίον ἔλαβε τὸ θάρρος νὰ τοῦ εἰπῇ: Ἐυχαριστῶς κύριε!

— Ἐμέθα λοιπὸν σύμφωνοι, ἐπανέλαβεν ὁ κύριος πόσον θέλεις.

— ὦ! ὅσον σεῖς τὸ ἐκτιμᾶτε, δέχομαι.

— Λάβε τὴν ἀξίαν του, μικρὸ μου φίλε. Καὶ λέγων ταῦτα ὁ κύριος ἔβαλεν ἐντὸς τῆς χειρὸς τοῦ Εὐτυχίου πέντε φράγκα.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Εὐτυχίου ἤστραψαν ὑπὸ γλυκαῖς εὐχαριστήσεως. Ἐνεχείρισε τὸ στεφάνι πρὸς τὸν κύριον, ἀφοῦ δὲ τὸν ἐχαιρέτησεν εὐγενῶς, ἀφῆκε νὰ πέσῃ τὸ πεντάφραγκον εἰς τὰς χεῖρας τῆς πτωχῆς γυναικός· ἐπειτὰ ἤτοιμάζετο ν' ἀναχωρήσῃ....

— Δὲν μοι λέγεις τὸ ὄνομά σου, μικρὸ μου φίλε; τὸν ἐρώτησεν ὁ κύριος.

— Εὐτύχιος Βωλάς.

— Λοιπὸν! Εὐτύχιε, ἄσες μὲ νὰ σὲ φιλήσω, εἶσαι ἀξιαγάπητον παιδίον.

Ὁ Εὐτύχιος προσεφέρθη ν' ἀσπασθῆ, καὶ ἀνεχώρησε μὲ καρδίαν εὐχαριστημένην, διὰ νὰ κάμῃ ἕνα μικρὸν περίπατον, τὸν ὁποῖον εὐρίσκειν εὐχαρίστητον, χωρὶς ποσῶς νὰ λυπηθῆ διὰ τὸ ὠραῖον του στεφάνι.

(ἔπεται τὸ τέλος.)

Ο ΤΥΦΛΟΣ ΓΛΩΤΤΗΣ.

(ἐπιστολὴ θείου πρὸς ἀνεψιόν.)

Ἐν Κερκύρα 8 Ἀπριλίου 1879.

Ἀγαπητέ μοι ἀνεψιέ!

Ποσᾶκις δὲν ἤρχισας κάτι τι μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸ τελειώσῃς, ἀλλὰ ἀπέκαμες ἄμέσως εἰς τὴν ἀρχὴν, ἢ ἐβαρύνθης περὶ τὸ τέλος, τοιοτοτρόπως δὲ ἤναγκάσθης νὰ νομίσης ἀκατόρθωτον τὴν ἐπιχείρησίν σου, ἢ ἀνίκανον τὸν ἑαυτὸν σου εἰς ἐκτέλεσιν τοιοῦτου ἔργου· ἐὰν δὲ ἀπὸ ἐρωτισμὸν δὲν ἠθέλησας νὰ ἠμολογήσῃς τὴν ἐκ τῆς ἐπιπολαιότητός σου ἀνικανότητα, ποσᾶκις δὲν προσεπάθῃσας νὰ πείσῃς τοὺς φίλους σου, διὰ λόγων μόνον, ὅτι δύνασαι μὲν νὰ φέρῃς εἰς πέρας τὸ ἔργον, ἀλλὰ δὲν κρίνεις φρόνιμον νὰ καταγίνεσαι εἰς τόσο ποταπὰ πρᾶγματα!—Δὲν εἶναι ἀληθές, οὔτε τὸ ἐν οὔτε τὸ ἄλλο· οὔτε ἀνίκανος δηλαδὴ εἶσαι, οὔτε μὲ πεποῖθησαι περιφρονεῖς τὸ ἔργον· Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι δὲν ἔχεις θέλησιν, δὲν ἔχεις ἐπιμονὴν, δὲν ἐσυνείδησας νὰ λαμβάνῃς σταθερὰν ἀπόφασιν. Ὁ ἔχων ὑπομονὴν καὶ ἐπιμονὴν εἰς πρᾶγματα, ἐννοεῖται, δι-

Ὁ τυφλὸς γλωττῆς.

καὶ αὐτὸν ὠφέλιμα τὰ πάντα δύναται νὰ κατορθώσῃ. Παραδείγματα περὶ τούτου καὶ σὺ ἔχεις ἀναγνώσει πολλά καὶ ἐγὼ ἤξεύρω περισσότερα, ἀλλὰ ἐν μόνον θὰ σοὶ ἀνα-

φέρω, τὸ ὅποιον θὰ σοὶ προξενήσῃ μεγαλύτεραν ἐντύπωσιν ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα.

Πάντες ἠθέλωμεν νομίσει ὅτι εἶναι ὅλος διόλου ἀδύνατον εἰς τυφλὸν ἄνθρωπον νὰ

γίνῃ γλύπτῃς, νὰ μάθῃ δηλαδὴ νὰ κατασκευάζῃ ἀγάλματα ἀνθρώπων καὶ ζώων ἐκ ξύλου καὶ λίθου, ἐνῶ οὐδὲ νὰ τοὺς βλέπῃ εἶναι ἱκανός.

Ἄλλὰ διὰ τῆς ἐπιμονῆς καὶ τοῦτο ἀκόμη κατωρθοῦται.—Ὅταν ἐταξείδουν εἰς Ἑλβετίαν εἶδον μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου ἀγαλμάτια πωλούμενα εἰς μεγάλην ἀξίαν. Ἐκ περιέργειας ἤρώτησα τὴν αἰτίαν τῆς ἀκριβείας των καὶ ἔμαθον ὅτι εἶχον μεγάλην ἀξίαν ἐπειδὴ ὁ κατασκευάσας αὐτὰ ἦτο τυφλός. Ὁ ἀνθρώπος οὗτος προσεβλήθη ἀπὸ εὐλογίαν ὅτε ἦτο ἀκόμη πενταετής. Ἡ ἀσθένεια δὲ αὐτῆ τὸν ἀπετύφλωσε καθ' ὅλοκληρίαν. Πρὶν χάσῃ τὴν ὄρασίν του εἶχε καὶ αὐτὸς παιζεῖ μὲ τὰς μικρὰς ἐκείνας κούκλας, τὰς ὁποίας κατασκευάζουν ἐν Ἑλβετίᾳ καὶ εἶχε μάλιστα δοκιμάσει νὰ κατασκευάσῃ καὶ μόνος του τοιαύτας μὲ τὴν μάχαιραν. Ὅταν ἔμεινε τυφλός συγὰ ἐσυλογίζετο τὰς κούκλας αὐτὰς, καὶ, διὰ νὰ παρηγορηθῇ διὰ τὴν στέρησιν τῆς ὄρασεώς του τὰς ἐψηλάφιζε μὲ τὰ δάκτυλά του, ἐδοκίμαζε τὸ σχῆμά των καὶ ἐμέτρα αὐτὰς κατὰ διαφόρους τρόπους, ἕως ὅτου, βαθμυδὸν—βαθμυδὸν κατίστη ἱκανὸς νὰ λέγῃ μὲ ἀκριβείαν τὸ σχῆμα καὶ τὸ μέγεθος αὐτῶν. Ἀφοῦ ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ του ἀπέθανον, ἐκεῖνος δὲ ἔμεινε μόνος καὶ πτωχὸς ἤρχισε νὰ σκέπτεται ἐὰν δύναται νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν ἑλλειψιν τῆς ὄρασεως διὰ τῆς αἰσθήσεως τῆς ἀφῆς, καὶ ἀπεφάσισε νὰ συντηρήσῃ τὸν ἑαυτὸν του διὰ τῆς ἐργασίας του. Τοσοῦτον ἀπεστρέφετο τὴν ἀργίαν ὥστε ἂν καὶ ἦτο τυφλὸς ἐπεθύμει νὰ ἐργάζηται.

Ἐλαβε λοιπὸν τεμάχιον ξύλου καὶ μάχαιραν καὶ ἤρχισε νὰ ἐργάζηται. Πολὺ ἐκοπίασεν εἰς τὰς πρώτας δοκιμὰς. Πολλάκις κζτέστρεφε ἔργον, διὰ τὸ ὁποῖον ἐργάζετο ὅλοκληρὸς ἡμέρας, μόνον καὶ μόνον διότι ἐχάραξε γραμμὴν τινὰ βαθύτερον. Τοιαῦται δυσκολίαι ἤθελαν ἀποθαρρύνει πάντα ἄλλον, ἀλλ' ὁ τυφλὸς ἐπέμενε, μέχρις οὗ κατόρθωσε νὰ μεταχειρίζηται τὰ ἐργαλεῖα του μὲ σταθερὰν χεῖρα· τοσοῦτον

δὲ ἀκριβῶς ἔμαθε νὰ ἐξετάζῃ τὰς πτυχὰς των ἐνδυμάτων καὶ τὸ σχῆμα ὄλων τῶν μελῶν τοῦ σώματος, ὥστε κατάντησε, καθὼς ἦτο ἐπόμενον, νὰ βλέπῃ διὰ τῶν δακτύλων του τὴν μορφήν τὴν ὁποίαν ἐμελλε νὰ ἀντιγράψῃ.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔκαμε τὰσας προσόδους ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ὥστε ἐφθασεν εἰς τελειότητα ἀξιοθαύμαστον· διότι ἦτο ἱκανὸς νὰ ἀπομιμῆται ἀπὸ μνήμης μὲ μεγάλην ὁμοιότητα τὰ χαρακτηριστικὰ προσώπου τὸ ὁποῖον εἶχε ψηλαφήσῃ. Καθ' ὄλον αὐτοῦ τὸν βίον κατασκευάσας πολλὰς ἐκατοντάδας ἀγαλματίων τὰ ὁποία σώζονται διὰ νὰ μαρτυρῶσι πῶς ἡ ἐπιμονὴ νικᾷ καὶ τὰς μεγαλειτέρας δυσκολίας.

Ἠγόρασα καὶ ἐγὼ ἐν μικρὸν ἐκ τῶν ἔργων του, τὸ ὁποῖον θὰ σοὶ φέρω ὅταν ἔλθω. Σήμερον σοὶ στέλλω τὴν εἰκόνα τοῦ τυφλοῦ γλύπτου. Παρατήρησον μὲ πόσῃ ὑπομονῇ ἐργάζεται! Εἰς τὸ πρόσωπόν του βλέπεις πῶς εἶναι ἐξωγραφισμένη ἡ ἀγαθότης του, αἱ ἀρεταὶ του, καὶ ἡ πρὸς τὴν ἐργασίαν ἀγάπη; Τὸ πρόσωπον, ἀγαπητέ μοι ἀνεψιέ, τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὁ καθρέπτης τῆς καρδίας. Εἶσαι καλός; τὸ πρόσωπόν σου τὸ δεικνύει χωρὶς νὰ κοπιᾷ τὸ στόμα σου νὰ τὸ εἴπῃ. Ἐὰν ὄμως ἦσαι κακός, μὴ νόμιζε ὅτι διὰ τῆς ὑποκρισίας δύνασαι νὰ ἀπατήσῃς τὸν κόσμον, διότι ἔχεις ἐκεῖ τὸ πρόσωπόν σου. φθόρον μάρτυρα τῆς κακίας σου.

Σοὶ στέλλω τὴν εἰκόνα τοῦ τυφλοῦ γλύπτου διὰ νὰ ἐνθυμῆσαι πάντοτε, ἂν θέλῃς νὰ δοξασθῆς, ὅτι: ἡ ἐπιμονὴ εἰς ἐξακολούθησιν τοῦ ἔργου τὸ ὁποῖον ἤρχισας εἶναι μέγιστον προτέρημα, ὅταν ἐφαρμόζηται εἰς ἔργα ὠφέλιμα καὶ δίκαια· καὶ ὅτι ἡ δόξα ἀποδίδεται εἰς ἐκείνον ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν ἐπιμονὴν νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ ἔργον καὶ ὅχι εἰς ἐκείνον ὁ ὁποῖος τὸ ἤρχισε.

Ἐγείλαινε καὶ φύλαττε τὰς συμβουλὰς τοῦ θεοῦ σου.

*
**

ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΑ

ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ Γ'

Ἐλθέ, ἄς εἰσελθῶμεν τέλος πάντων ἐμαθες τώρα ποῖον εἶναι τὸ ἔργον τῆς Μυθολογίας· εἶδες πόσον παλαιὰ πράγματα πρόκειται νὰ μᾶς δείξῃ. Ἴσως ἐπὶσήμερον ἀκούων τὸ ὄνομα τῆς, νὰ ἐβλεπες κυρίαν τινὰ τοῦ συρμοῦ, ἀφ' οὗ μάλιστα ἔχει, ὡς σοὶ εἶπον, τὸσον ὠραίους κήπους, τὸσον πολλὰ πράγματα εἰς αὐτὴν ἀνήκουν. Ἐπέρασεν ὁ καιρὸς τῆς, τί νὰ κάμῃ ἡ καυμένη ἢ γραία, ἀφ' οὗ ὑπάρχει ἀφ' ὅτου ἔγενε ὁ κόσμος· τὸ καταλαμβάνει καὶ μόνη τῆς, ἐνοεῖ τὸ βάρος τῶν ἐτῶν τὰ ὁποῖα ἔχει εἰς τὴν ῥάχην τῆς καὶ διὰ τοῦτο, βλέπεις, προπορεύεται πολὺ, ἵνα ἀπλῶς ἐδηγήσῃ ἡμᾶς ἀνοίγουσα τὰ διάφορα θαυμάσια τοῦ κήπου τῆς, προπαρσκευάζουσα αὐτὰ διὰ νὰ τὰ ἐπισκεφθῶμεν, καὶ δίδουσα τὴν ἀδειαν, ἀφ' οὗ μᾶς ἐγνώρισεν ὅτι εἴμεθα φίλοι τῶν γηρατειῶν τῆς καὶ τῆς φήμης τῆς, νὰ περιέλθωμεν χωρὶς κανὲν ἐμπόδιον.

Ἄς μείνωμεν ἐδῶ ὀλίγας στιγμὰς ἀκόμη, ἐδῶ εἰς τὴν εἴσοδον· βλέπεις; ἔθεσε χάριν ἡμῶν κάθισμα ἐνταῦθα, ἄς μείνωμεν λοιπὸν διὰ νὰ σοῦ διηγηθῶ ἀκριβέστερον τὸν δρόμον τὸν ὁποῖον θὰ ἀκολουθήσωμεν, ἀφ' οὗ γενικῶς ἔμαθες ὀλίγα πράγματα περὶ τῶν εὐρισκομένων ἐδῶ μέσα. Ἐκτὸς δὲ τούτου θὰ μάθῃς ἀκόμη μερικὰ πράγματα τὰ ὁποῖα μᾶς χρησιμεύουν.

Δὲν σοῦ ἤλθε ποτὲ εἰς τὸν νοῦν, νὰ ἐξετάσῃς τοῦ εὐρέθη αὐτὸς ὁ κόσμος; τί θέλουν αὐτὰ τὰ πράγματα τὰ ὁποῖα βλέπομεν ὑψηλὰ εἰς τὸ ἄπειρον διάστημα τὸ ὁποῖον συνείθισας νὰ ὀνομάζῃς οὐρανόν; Πῶς εὐρέθησαν; Ὅπως λοιπὸν σὺ μόνον ἐζήτησας πολλάκις νὰ φθάσῃς πράγματα πολὺ μεγάλα διὰ τὴν ἡλικίαν σου (διότι ἐγὼ δὲν σε θεωρῶ μεγαλιτέρον τῶν 10 ἢ τὸ πολὺ πολὺ 13 ἐτῶν, ἐκτὸς ἐὰν μοῦ κρύπτῃς τὰ χρόνια σου καὶ θέλῃς νὰ μοῦ κάμῃς τὸ μεγάλο), ὅπως λοιπὸν σὺ ἐζήτησας τοῦτο, τοιαυτοτρόπως καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἐκαίνο· ἦσαν περιεργοί, ὅπως πᾶς ἀνθρώπος, νὰ γνωρίζουν τοῦτο. Δὲν ἦσαν βέβαια οἱ ἀρχαῖοι διαφορετικοὶ ἀπὸ ἡμᾶς κατὰ τι,

οὐδὲ ἦσαν ὄντα ὑπεράνθρωπα, καθὼς θὰ ἀκούσῃς ἴσως νὰ σοῦ λέγῃ ὁ ὑπέρβητης σὰς ἢ ἄλλος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι δὲν ε- τυχε νὰ μάθουν γράμματα καθὼς σὺ.

Ἐζήτησαν λοιπὸν νὰ ἐξηγήσουν αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ τοιαυτοτρόπως νὰ σβέσωσι τὴν περιέργειαν ἢ ὁποῖα ἐκίνει αὐτούς. Διότι παρεξενεόντο βλέποντες ταῦτα καὶ μὴ γνωρίζοντες ποῖα ἡ ἀρχὴ των, ἐν ᾗ πολλῶν ἄλλων πραγμάτων καὶ τὴν ἀρχὴν καὶ τὸν ἀνθρώπον ὁ ὁποῖος τὰ κατασκευάσεν εὐρισκὸν ἀναμεταξύ των.

Τὴν οἰκίαν π. χ. ἐγνώριζον ὅτι κατασκευάζει ὁ οἰκοδόμος ἀφ' οὗ πρωτίτερα ἄλλος μεγαλιτέρος ἀπὸ αὐτόν, ἀρχιτέκτων ὀνομαζόμενος, προσδιορίσῃ πῶς πρέπει νὰ κτισθῇ, δώσῃ δηλαδὴ τὸ σχέδιον. Ἐγνώριζον ὅτι πρὶν κτισθῇ ἡ οἰκία ὑπῆρχε τὸ μέρος ὅπου ἐκτίσθη, ἦτοι τὸ οἰκοπέδον κτλ. Ἄλλ' ὁ κόσμος ἀπὸ ποῖον ἀρχιτέκτονα ἐκτίσθη; ἐπὶ τίνος οἰκοπέδου; πρὶν κτισθῇ τί ὑπῆρχεν; Αὐτὰ ὅλα πρόσεπαθήσαν νὰ ἐξηγησῶσι καὶ ἐξηγήσαν σύμφωνα μὲ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐγνώριζον τότε.

Εἰς τὸ σχολεῖον βεβαίως θὰ ἔμαθες πῶς ἔγενε ὁ κόσμος κατὰ τὴν θρησκείαν μας· θὰ σε ἐδίδαξεν ὁ διδάσκαλος ἢ ἡ διδάσκαλος σου τί μᾶς λέγει τὸ βιβλίον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον λέγεται Ἀγία Γραφή περὶ τῆς κτίσεως τοῦ κόσμου. Ἄκουσον τί ἡ Μυθολογία μᾶς διδάσκει.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ἦτο χάος μέγα, δηλαδὴ ἀπερίοριστος σκοτεινὴ ἔκτασις, μέσα εἰς τὴν ὁποῖαν εὐρίσκοντο τὰ μέρη ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔγενε ὁ κόσμος ἐπειτα, τὰ ὁποῖα ἐταράσσοντο κατὰ διαφόρους διευθύνσεις. Αὐτὰ τὰ μέρη ἀπετέλεσαν διὰ τῆς συνενώσεως των τὸ πᾶν.

Θὰ εἶδες, βέβαια, τὴν ὑπέρβητρίαν σὰς νὰ ζυμῶνῃ, ἢ τὴν μητέρα σου νὰ κατασκευάζῃ κανὲν γλύκισμα; Γέλῃς αἰ; βέβαια, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ τὴν εἶδες· εἶμαι τῶσον βέβαιος ὥστε νομίζω ὅτι σε βλέπω καθήμενον πλησίον αὐτῆς καὶ ἀνυπομονῶς περιμένοντα τὸ κομματί σου. Αἱ! εἶδες τί κάμνουν ἐκεῖ; ρίπτουν μέσα εἰς σκάφην ἄλευρον, ρίπτουν ὕδωρ, ρίπτουν βούτυρον, ἄλλα διάφορα μυρωδικὰ, τὰ ἀνακατώνουν καλὰ,

τά ζυμώνουν, ἕως οὗ ἀποτελέσωσιν ἐν σώμα ἑκάστου. ἐν ᾧ πρωτίτερα ὑπῆρχε χωριστὰ ἑκάστου.

Αὐτὸ τὸ ἴδιον ἐγένετο καὶ εἰς τὸ χάος, τὴν ἀπεριόριστον αὐτὴν σάφην τὰ διάφορα δηλαδὴ μέρη ἀπὸ τὰ ὅποια ἀποτελεῖται ἡ πλάσις ἐζυμώθησαν καλὰ, κινούμενα καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις καὶ ἀπέτελεσαν ἐν ὅλῳ. Τὰ μέρη ἐκεῖνα ἀπὸ τὰ ὅποια ἀπετέλεσθη τὸ ὅλον τοῦτο ὀνομάζονται στοιχεῖα. Ὡστε δύνασαι νὰ φαντασθῆς τί σύγχυσις θὰ ἦτο εἰς τὴν ἀρχὴν πρὶν μορφωθῆ ὁ κόσμος.

Ἄλλὰ ποῖος εἶναι ὁ ζυμώσας ὅλα τὰ πράγματα αὐτὰ δὲν γνωρίζει νὰ μᾶς εἴπῃ ἀκριβῶς ἡ μυθολογία. Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον διδάσκει εἶναι ὅτι δύναμις ἀνωτέρα κατέρωθε νὰ κατασκευάσῃ τὸ ἀριστούργημα. Καὶ ἐν τούτοις σὺ, τόσο μικρὸς ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπάτησες εἰς τὸ σχολεῖον ζυμάσας ἀμέσως τὸν κτίστην τοῦ παντός, τὸν κοινὸν μᾶς Πατέρα, τὸν Θεόν. Βλέπεις πόσον ὀπίσω ἦσας ἀκόμη;

Αὐτὴ ἡ δύναμις κατέρωθε νὰ προσδιορίσῃ εἰς ἑκάστου ἀπὸ τὰ στοιχεῖα τὴν θέσιν του καὶ τότε ἐγένετο ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη, οἱ ἀστέρες, τὰ ζῶα τὰ ζῶντα ἐπάνω εἰς τὴν ξηρὰν (τὰ χερσαῖα), καθὼς καὶ τὰ εὐρισκόμενα εἰς τὴν θάλασσαν καὶ τοὺς ποταμούς (τὰ θαλάσσια ἢ ὑδρόβια) καὶ ἐκεῖνα τὰ ὅποια ζῶσι καὶ εἰς τὴν ξηρὰν καὶ εἰς τὸ ὕδωρ (τὰ ἀμφίβια). Τελευταῖον ἀπὸ ὅλα ὁ ἄνθρωπος.

Πρωτίτερα ὅμως ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα ἐξεφύτρωσαν μερικὰ ὄντα, ἀπὸ τὰ ὅποια ἐγενήθησαν οἱ θεοί, καὶ ὅλοι οἱ ἀπὸ αὐτοὺς καταγόμενοι οἵτινες ἐμοιράσθησαν τὴν κτίσιν καὶ ἐβασίλευσαν ἑκάστος εἰς χωριστὸν μέρος. Περὶ τῶν θεῶν θὰ ἐμιλήσωμεν εἰς ἄλλας συναντήσεις, θὰ πλησιάζωμεν αὐτοὺς χωριστὰ, θὰ τοὺς παρακαλέσωμεν νὰ μᾶς ἐπιτρέψωσι τὴν εἰκόνα αὐτῶν διὰ νὰ ἔχωμεν αὐτὴν εἰς ἐνθύμησίν των· θὰ ζητήσωμεν ὅμως τὴν συνάντησίν των ἀφ' οὗ πρῶτον χωρίσωμεν τὰς τάξεις αὐτῶν καὶ ἀναλόγως αὐτῶν ὀρίσωμεν τὸν δρόμον μᾶς. Τοῦτο δὲ θὰ γείνη ἄλλοτε πάλιν, διότι πολλὰ ἄλλα ἐργασίαι μὲ ἀ-

ναγκάζουν καὶ πάλιν μετὰ λύτης νὰ σὲ ἀφήσω, ἀλλὰ μὲ τὴν βεβαιότητα πάντοτε ὅτι θὰ ἐπαναλάβῃς καὶ μόνος ὅσα εἶπον καὶ εἰς ἄλλους θὰ ἀνακινώσῃς, ἵνα καὶ σὺ καλλίτερα μάθῃς αὐτὰ καὶ ἄλλοι μικροὶ φίλοι ὠφεληθῶσιν, ἐγὼ δὲ χαίρω διὰ τοὺς καλοὺς συντρόφους τοὺς ὁποίους ἀπέκτισσα.

ΙΑΚ. Χ. ΔΡΑΓΑΤΣΗΣ.

ΠΑΡΑΒΟΛΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΒΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

2—ΤΕΛΩΝΗΣ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΣ

(Κατὰ Λουκ. κεφ. ιγ. 9—14.)

Δυὸ ἄνθρωποι προσήχοντο μαζὺ ἔστην Ἐκκλησία
Κ' ἕνας περήφανος ποῖδ'
Αὐτὰ ἔστην Πλάστῃ μᾶς λαλεῖ
Μὲ ψεύτικη λατρεία.

ὦ! Θεέ μου, οὐ εὐχαριστῶ γιὰτί σὲν τὸν Τελώνη
Δὲν 'μοιάζω, ὄχι! γιὰτί' αὐτός
Εἶναι ἄνθρωπος ἁμαρτωλός
Καὶ σὲ φτώχᾳ δὲν δίνει.

Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄδικος, δὲν κλέβω, δὲν ἀρπάζω,
Νησιεύω πάντα τακτικά
Κι' ὅταν μοῦ μένουν μερικά
Στὴ φτώχεια τὰ μαράζω.

Μὰ ὁ τελώνης μακρὰ μὲ μάτια βοορκωμένα
Λέγει δαδὰ εἰς τὸ Θεό:
Ἄχ! Θεέ μου, τὸν ἁμαρτωλὸ
Ἐλέησε κ' ἔμεινα.

Δὲν ἤθελε ἔστην κατοικίᾳ τοῦ Πλάστου ν' ἀτενίσῃ,
Φοβέρα εἶχε ἔστην καρδίᾳ,
Μὰ κι' ὁ Θεός τὴν εὐλογία
Ἐσ' αὐτὸν εἶχε χάρισι.

Παιδιά μου μὴ περήφανα ἔσ' αὐτὸν τὸν κόμρον ζῆτε
Ποῖός εἶπε ποῖός πῶς τὰ πολλὰ
Τὰ πλούτη δίνουν τὰ καλά
Ἐστὴ γῆ 'παῦ κατοικεῖτε;

Ὅποιος παιδιά, περήφανα τὰς πράξεις του παινεύει
Μὴ μ' ἔρα "ἀ ταπεινὸς
Κι' αὐτός, αὐτός θὰ ὀφῶθῃ
Ποῦ ταπεινὰ δουλεύει.

N. F. I.

Ὁ Τελώνης καὶ Φαρισαῖος.

ΟΡΑΙΑ ΚΑΙ ΚΑΛΗ.

Ἡμέραν τινα, ἐπεριπάτουσαν διασθενεῖς μι-
κρὰς κόρης ἡ ὁποία εἶχε στολισθῆ μετὰ πολὺ
ὄρατα ἐνδύματα, καὶ ἔλεγον καθ' ἑαυτὸν:

Ἄραγε κοπιᾶζει τόσο πολὺ διὰ νὰ μορ-
φώσῃ τὴν καρδίαν της, ὅσον διὰ νὰ στο-
λίσῃ τὸ σῶμα της;

Ἐνῶ ἐγὼ ἐσυλλογιζόμενη ταῦτα, γέρον

τις σύρων μονότροχον ἀμάξιον εἰς μίαν ἀνωφερῆ ὁδὸν προσεπάθει νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν ἐνὸς κήπου διὰ νὰ εἰσέλθῃ, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ θύρα ἦτο πολὺ μεγάλη καὶ παρὰ πολὺ βαρεῖα, ἐνῶ αὐτὸς τὴν ἤνοιγεν ἐκείνη ἐκλείετο με ὀρμὴν πρὶν ἢ προφθάσῃ ὁ γέρον νὰ εἰσέλθῃ.

— Περιμένατε, εἶπεν ἡ ὠραία κόρη, θὰ κρατήσω ἐγὼ τὴν θύραν!

Καὶ εὐθὺς ἄμα τὸ εἶπε τὸ ἔπραξεν. Ἐπροχώρησε ταχέως ἐμπρὸς, ἐκράτησε τὴν βραχίον θύραν καὶ ἐμεδίεσαν ἀκούσασα τὸ εὐχαριστῶ! τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου.

Ἐὕγε! εἶπον μὲ τὸν νοῦν μου, εἶναι λοιπὸν τόσον καλὴ ὅσον καὶ ὠραία, διότι ἐφαρμόζει τὸ πολὺτιμον τοῦτο ῥητόν: "Ὅ,τι θέλετε νὰ κάμνουν οἱ ἄλλοι πρὸς σᾶς, τοῦτο κάμνετε καὶ σᾶς πρὸς αὐτούς.

Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΙ Ο ΚΥΩΝ ΜΠΡΑΙΜΗΣ.

— Μὴ κάμνῃς ποτὲ ἐχθρούς, μήτε τοὺς σκύλους ἀκόμη! ἐφώναξα ἡμέραν τινα συλλαβῶν τὴν χεῖρα τοῦ Ἀνδρέα ὁ ὁποῖος ἦτο ἔτοιμος νὰ ῥίψῃ χονδρὸν ξύλον κατὰ τοῦ σκύλου τοῦ γείτονός μου, κυρίου Βασιλείου. Ἐφθασα ὁμῶς πολὺ ἀργὰ δυστυχῶς, διότι τὸ ξύλον ἔπεσεν εἰς τὴν μύτην τοῦ Μπραίμη ὅστις ἦτο ὠραίος καὶ μεγάλος σκύλος καὶ πολὺ γενναῖος συνάμα. Ἄμα ἠθάνθη τὸ ἀπροσδόκητον τοῦτο κτύπημα ἔχασε τὴν συνήθη του ὑπομονὴν τὸ ζῶον καὶ μὲ ἐν πῆδημα ἐλαφρὸν ἐξῆλθε τοῦ φραγμοῦ ἐν ᾧ ἦτο κεκλεισμένον, καὶ μουγκρίζον ἐξ ὀργῆς συνέλαβε τὸν Ἀνδρέαν ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ τὸν ἐκράτει πολὺ σφιγκτὰ, διὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ αἰσθανθῇ τοὺς ὀδόντας του.

— Μπραίμη! ἐφώναξα πεφοβισμένον, ἀφῆσέ τὸν, Μπραίμη, μὴ τὸν δαγκάνῃς.

Ὁ κύων ἀνύψωσε τοὺς διαπεραστικὸς ὀφθαλμούς του πρὸς με καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ μοι ἔλεγε: «Θέλω μόνον νὰ φοβίσω τὸν μικρὸν τοῦτον ἀνόητον.»

Ὁ Ἀνδρέας πραγματικῶς τὰ ἐχρειάσθη ὁ κύων τὸν ἐκράτησεν ἀκόμη ὀλίγας στιγμὰς μουγκρίζων λυσσῶδῶς, ἐπειτα ἀφῆσας

τὸν βραχίονα τὸν ὀπίριον ἐδάγκανε, ἔκαμε δεύτερον πῆδημα ἀναθεν τοῦ φραγμοῦ καὶ ἐξαπλώθη ἐμπροσθεν τῆς καλύψεως του.

— Ἔσαι μωρὸς, Ἀνδρέα, νὰ ἐρεθίζῃς αὐτὸ τὸ τόσον ὠραῖον ζῶον. Ἰπὸθες ὅτι καμμίαν ἡμέραν πῖπται εἰς τὴν θάλασσαν, ὁ δὲ Μπραίμη, ὁ ὁποῖος ἔχει καλὸν μνημονικὸν, δὲν θέλει νὰ σὲ πιάσῃ· τί θὰ κάμῃς τότε;

— ὦ! δὲν ἔχω τὴν ἀνάγκην του! ἡ ζεύρω νὰ κολυμβῶ.

Κατὰ κακὴν τύχην μετὰ μίαν ἐβδομάδα ἀπὸ τὸ περιστατικὸν τοῦτο εἶχεν εἰσέλθει ὁ Ἀνδρέας μετὰ τινος φίλου του εἰς μίαν λέμβον διὰ νὰ κάμουν θαλάσσιον περίπαιον, αἰρῆς δὲ ἀναποδογυρίζει ἡ λέμβος καὶ οἱ δύο φίλοι εὐρίσκονται ἐντὸς τῆς θαλάσσης, ὄχι μακρὰν τῆς παραλίας, ἀλλ' εἰς μέρος πολὺ βαθύ. Ὁ κ. Βασιλείου ἦτο ἐκεῖ πλησίον μὲ τὸν σκύλον του, ὁ ὁποῖος ἀμέσως ἐπῆδυσεν εἰς τὸ ὕδωρ καὶ διευθύνθη κολυμβῶν πρὸς τὸν Ἀνδρέαν, μόλις ὁμῶς τὸν ἐπλησίασε καὶ εὐθὺς ἐστράφη πρὸς τὸν μεγαλειτέρον παιδα, ὅστις ἠγωνίζετο ἐπίσης ἐντὸς τοῦ ὕδατος, τὸν συνέλαβε καὶ τὸν ἔφερε σῶον καὶ ἀβλαβῆ ἐπὶ τῆς παραλίας. Κατόπιν ἐστρεψε τὰ βλέμματά του πρὸς τὸ μέρος ὅπου εὐρίσκετο ὁ Ἀνδρέας ὁ νεαρὸς ἐχθρὸς του· καίτοι ὁμῶς εἶχε πολλὰς ἀφορμὰς νὰ τὸν μισῇ, ἐφαίνετο μετανοημένος διότι δὲν τὸν ἔσωσε.

Ὁ Ἀνδρέας δὲν ἦτο τόσον καλὸς κολυμβητῆς ὅσον ἐκαυχᾶτο.

— Γρηγόρη! Μπραίμη, ἐφώναξεν ὁ κύριός του δεικνύων τὸν παιδα ὁ ὁποῖος μετὰ δυσκολίας ἐκράτεται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

Ἄμα ἤκουσε τοῦτο ὁ καλὸς κύων ἔπεσεν ἐκ νέου εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἔφερε τὸν Ἀνδρέαν· ἀλλὰ δὲν ἐφαίνετο ὅτι ἔκαμνε μὲ τὴν καρδίαν του τὸ καλόν· διότι ἀμέσως ἀπέθεσε τὸ φορτίον ἄμα ἔφθασεν εἰς τὸν αἰγιαλὸν καὶ ἀπεμακρόνη μὲ ἀγέρωχον βῆμα.

Αἰσθάνομαι μεγάλην χαρὰν διότι δύναμαι νὰ εἶπω ὅτι ὁ Ἀνδρέας δὲν ἐφάνη ἀγγώμων. Μιστενόησε διὰ τὴν πρὸς τὸν

Μπραίμη κακὴν του συμπεριφορὰν καὶ οὐδέποτε ἐλησμόνησε τὸ μάθημα τὸ ὁποῖον ἔλαβε κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ κινδύνου του. Ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν προσεπάθει νὰ συμφιλιωθῇ μὲ τὸν κύνα, καὶ ἔγειναν οἱ καλλίτεροι φίλοι τοῦ κόσμου.

Εἰς φίλος «τῆς Διαπλ. τῶν Παίδων».

ΠΑΡΑΙΝΗΣΙΣ.

Ὁ πλάστης πανταχοῦ παρῶν

Ἐκάστην ὥραν καὶ καιρὸν

Ἀόρατος σὲ βλέπει:

Καὶ σὺ, ὦ παῖ, ὀποτελῆς

Εἰς τὸν θεόν, νὰ ἐκτελῆς:

Τὰς ἐντολάς του πρέπει.

Ἄν ἐλεῆς

Τοὺς ἐνδεεῖς,

Σὲ περιμένει θεῖα

Ἐξ ὕψους εὐλογία,

Ὅτι δανεῖς εἰς τὸν θεόν

Ὁ τοὺς ἀπόρους ἐλεῶν.

Ἰγνώσῃς μὴ δώσης

Ἐάν δὲν εἶναι βέβαιος αὐτὴν νὰ ἐκπληρώσης.

Τὰ χρήματα μὴ σπαταλᾷς:

Οὐδεὶς ἐπτώχευσέ ποτε ἐκ τῆς οικονομίας.

Χωρὶς αἰτίας μὴ γελᾷς:

Ὁ ἄρρων μόνον καὶ μωρὸς γελᾷ χωρὶς αἰτίας.

Τοῦ βίου ἀπολαμβάνε τὰς ἡδονὰς εὐφρόνως.

Ἐργάζου καὶ κηπάς: Πατὴρ ἐκλείας πόνο.

Μὴ ἔσο φίλος τῶν πτωχῶν καὶ τῆς γαστριμαργίας:

Οὐδεὶς ἀπέθανε ποτε ἐκ τῆς ὀλιγαρκείας.

Τὸν χρόνον τὸν ταχύτερον μὴ σπαταλᾷς, παιδίον:

Ὁ χρόνος τιμωτέρος ὑπάρχει κειμηλίον.

Τὸ ψεῦδος μίσει ὡς κακὸν ἀχρεῖον καὶ φευκτόν:

Ὁ ψευδολόγος φοραθεὶς δὲν ἔχει πίστιν πλέον.

Εἰς πᾶν σου ἔργον, τέκνον μου, ἐπικρατεῖτο τάξις.

Πᾶν ὅ,τι ἄλλοον βλέποντος αἰσχύνεται νὰ πράξῃς.

Νὰ μὴ τὸ πρᾶττός πρέπει,

Καὶ ἂν οὐδεὶς σὲ βλέπῃ.

ΑΛ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ.

Η ΔΟΡΚΑΣ.

Παρατηρήσατε τὴν εἰκόνα τῆς δορκάδος καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι μεγάλη ἐπιθυμία θὰ

σεῖς ἔλθῃ νὰ μάθητε ὅσα εἶνε δυνατόν περὶ τοῦ ὠραίου καὶ ἀγαρώχου τούτου ζώου, τὸ ὁποῖον ἐπλάσθη διὰ νὰ καλλωπίξῃ τὰ δάση ἐνθα καὶ κατοικεῖ. Ὅσον δὲ καὶ ἂν ἦν ἡνέ τις ἀφιλοπερίεργος, ὅσον καὶ ἂν ἦνε ἀνείσθητος εἰς τὰς θλίψεις τῶν ἄλλων πλασμάτων τοῦ θεοῦ θὰ συγκινηθῇ δταν μάθῃ ὅτι αὐτὴ ἡ ὠραία δορκὰς αἰσθάνεται τὴν μεγαλειτέραν λύπην τῶρα τὴν ἀνοίξιν, ὅτε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καὶ ὅλα τὰ ζῶα καὶ ὅλα τὰ φυτὰ καὶ ἐν γένει ὅλη ἡ πλάσις χαίρονται χωρὶς νὰ αἰσθάνωνται πόθεν προέρχεται ἡ χαρὰ των αὐτῆ. Καὶ διατί λυπείται κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ἡ δορκὰς; Πῶς νὰ μὴ λυπηθῆται δταν χάνῃ ἐκεῖνο τὸ ὠραῖον κέρασ τὸ ὁποῖον μὲ τὴν τῶσιν μεγαλοπρέπειαν στολίζει τὴν κεφαλὴν της!

Κατὰ τὸν ἀπρίλιον μῆνα αἰσθάνεται ὅτι ἀρχίζουν νὰ ξεκολλοῦν τὰ κέρατά της ὀλίγον κατ' ὀλίγον μέχρις οὐ πέσωσιν αἰφνιδίως. Ἀνάφρατος εἶνε ἡ λύπη της κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Καθίσταται γελοία καὶ αἰσχύνεται καὶ τὸν ἑαυτὸν της, ἔνεκα δὲ τούτου εἰσερχεται εἰς τὰ βαθύτερα μέρη τοῦ δάσους διὰ νὰ κρυφθῇ. Μετ' ὀλίγον ὁμῶς χρόνον αἰσθάνεται φαγοῦραν εἰς τὸ ἀνω μέρος τῆς κεφαλῆς καὶ δύο μικρὰ κέρατα, ἐξέρχονται τὰ ὁποῖα αὐξάνονται καὶ μετὰ τρεῖς μῆνας γίνονται τόσον ὠραία ὅσον ἦσαν καὶ τὰ πρῶτα τὰ ὁποῖα ἔχασε. Κατ' ἐκείνην λοιπὸν τὴν ἐποχὴν εὐρίσκεται ἡ δορκὰς εἰς τὰς δόξας της. Πρέπει ὁμῶς νὰ σημειώσῃτε καλῶς ὅτι τὰ κέρατα τῆς δορκάδος καὶ ὅλων τῶν συγγενῶν της δὲν αὐξάνουν ἀπὸ τὸ κάτω μέρος καθὼς τῶν ἄλλων ζώων, τοῦ βοῦς λόγου χάριν, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ἄνω, ὅπως αὐξάνουν καὶ τὰ δένδρα.

Ἡ δορκὰς λοιπὸν ἔχει καὶ πολλοὺς ἄλλους συγγενεῖς οἱ ὁποῖοι καὶ οὗτοι πάσχουν τὴν αὐτὴν συμφορὰν, χάνουν δηλαδὴ τὰ ὠραία κέρατά των ἄμα ἀρχίσῃ ἡ ἀνοίξις. Ἀφοῦ τῶρα ἐλάβετε τὴν μεγάλην συμπῆθειαν ὑπὲρ τῆς δορκάδος ἐπιθυμεῖτε ἀναμφιβόλως νὰ γνωρίσῃτε καὶ ὅλους τοὺς συγγενεῖς της. Μοὶ εἶνε ὁμῶς δυστυχῶς ἀδύνατον νὰ σᾶς τοὺς συστήσω ὅλους σήμερον διότι εἶναι πολλοί. Σᾶς συνιστῶ μόνον

τὸν ἐξαδελφὸν τῆς, τὴν ἔλαφον (ὄχι τὸν ἐλέφαντα, τὸν ὅποιον ἐγνωρίζετε ἤδη προσέχετε!) τὴν ἔλαφον λοιπὸν ἢ ὅποια εἶνε καὶ ἢ ἐπισιομότερα ἐξ ὅλων τῶν ἄλλων.

Ἡ ἔλαφος εἶνε σχεδὸν ὁμοία μετὰ τὴν δορκάδα, διαφέρουσαν μόνον τὰ κέρατά τῆς, εἶνε μεγαλύτερα καὶ τὸ χρομῆμά τῆς εἶνε ξανθὸν μὲν καθὼς τὸ τῆς δορκάδος ἀλλὰ σκοτεινότερον, ἂν καὶ ὑπάρχουσι, σπανιότατα ὅμως δορκάδες κατάλευκοι, ἄλλαι πάλιν μετὰ στίγματα ἢ γραμμὰς λευκάς, μαύρας καὶ ξανθὰς, καὶ ἄλλαι εἶνε καθολικηρίαν μαύραι. Ἐπισημόνως δὲ νὰ σᾶς εἰπω ὅτι μόνον οἱ ἄρρενες ἔχουν κέρατα τὰ δὲ θήλια οὐδέποτε ἀποκτῶσι. Μὴ νομίσαιτε ὅμως ὅτι ἐπειδὴ τὰ θήλια δὲν ἔχουν νὰ χάσουν κέρατα διὰ τοῦτο καὶ δὲν λυποῦνται κατὰ τὴν ἀνοιξίαν. Ἐχουν καὶ αὐταὶ νὰ ὑποφέρουν μεγαλύτερας θλίψεις περὶ τὰ τέλη τοῦ ματοῦ, διότι ἀκριβῶς κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας τίχτουν τὸ ἐν συνήθει καὶ σπανίως δύο μικρὰ τῶν τὰ ὅποια καλοῦνται νεβροὶ καὶ τὰ ὅποια μένουσι εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρός τῶν ὀκτῶ μῆνας καὶ ὀλίγας ἡμέρας. Ποῖος δὲ τολμᾷ νὰ εἰπῇ ὅτι αἱ μητέρες δὲν ὑποφέρουν μεγάλας βασάνους διὰ νὰ φέρουν εἰς τὸν κόσμον τὰ τέκνα τῶν;

Οἱ νεβροὶ γεννώμενοι δὲν φέρουν κέρατα, ἀλλὰ βαθμηδὸν ἀποκτῶσιν, ἂν ἦνε ἄρρενες. Διὰ νὰ φθίσουν δὲ εἰς τὴν τελειότητά τῶν τὰ κέρατα, παρέρχονται ὀκτῶ ἔτη τότε πίπτουσι κατὰ πρώτην φοράν καὶ ἀναμῶνται πλέον κατ' ἔτος.

Καίτοι ἡ δορκὰς ὁμοιάζει εἰς πολλὰ μετὰ τὴν ἔλαφον, οὐδέποτε ὅμως πλησιάζει αὐτὴν, τὴν ἀποστρέφεται μάλιστα καὶ εἶνε πολὺ σπάνιον νὰ εὐρεθῶσι δορκάδες εἰς μέρη ὅπου ζῶσι πολλοὶ ἔλαφοι.

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν εἶνε μέγας ἀριθμὸς δορκάδων. Ἐκεῖ τὰς συλλαμβάνουσι καὶ τὰς ῥίπτουσι ἐντὸς περιφρακτῶν μικρῶν δασῶν χάριν στολισμοῦ. Ὅταν δὲ εἰς τὸ αὐτὸ δάσος εὐρίσκωνται πολλοὶ διαιροῦνται συνήθως εἰς δύο ἀγέλας καὶ, ἐπειδὴ ἀμφοτέραι θέλουσι νὰ καταλάβουν τὴν αὐτὴν τοποθεσίαν γίνονται ἐχθραὶ πρὸς ἀλλήλας.

Ἐκαστὸν κόμμα ἔχει τὸν ἀρχηγὸν τοῦ ὀπίσθου προπορεύεται καὶ εἶνε ὁ ῥομαλαιότερος καὶ ὁ γεροντότερος. Αἱ ἄλλαι ἀκολουθοῦσι καὶ ὅλαι ἐτοιμάζονται εἰς μάχην διὰ νὰ ἀποδεικθῶσι τοὺς ἐναντίους ἀπὸ τὴν ὠρικήν θέσιν. Αἱ προσβολαὶ γίνονται ἐν τάξει καὶ μετὰ γενναιότητος, διαρκεῖ δὲ ὁ πόλεμος οὗτος πολλὰς ἡμέρας, μέχρις οὐ ἀποδιωχθῶσι αἱ ἀσθενέστεραι. Ὡς ὅπλα, ἐννοεῖται, μεταχειρίζονται τὰ κέρατά τῶν.

Ἦστε καὶ τὰ ζῶα ταῦτα ζῶσι ὅπως οἱ κάστορες ἀγγελιδόν, τότε δὲ μένουσι ἀποχωρίζονται ὅταν καταδιώκωνται ὑπὸ τῶν κυνηγῶν. Καὶ τὰς κυνηγοῦν πρὸς πολὺ οἱ κυνηγοὶ καὶ τὰς ἔλαφους καὶ τὰς δορκάδας διότι τὸ κρέας τῶν εἶνε νοστιμώτατον. Εἶναι μάλιστα τὸ κυνήγιόν τῶν πολλὴ κοπιαστικόν διότι μεταχειρίζονται πολλὰς πανουργίας διὰ νὰ διαφύγῃσι τὸν θάνατον, αἱ γεροντότεραι πρὸ πάντων, εἴτινες ἐτυχε νὰ πληγωθῶσιν ἄλλοτε. Ὅταν κουρασθῶσι τρέχουσαι ῥίπτονται ἐντὸς τῶν ποταμῶν καὶ κολλυμβῶσαι περῶσι εἰς τὴν ἄλλην ὀχθὴν καὶ οὕτω σώζονται.

Ἡ δορκὰς ζῇ περὶ τὰ 25 ἔτη ἐνὸς τῆς ἔλαφου ἢ ζῶη διαρκεῖ καὶ 50 ἔτη, ἐξπνεροῦνται δὲ εὐκολώτατα ὅταν συλληθῶσιν εἰς μικρὰν ἡλικίαν. Δορκάδες εὐρίσκονται εἰς τῆς Ἀμερικῆν καὶ εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης ὅπου ὑπάρχουν μεγάλα καὶ πυκνὰ δάση, ἔλαφοι ὅμως ὑπάρχουν εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς. Μόνον εἰς τὰ ψυχρότατα μέρη τῆς Ρωσσίας τῆς Σουηδίας τῆς Σιβηρίας κτλ. δὲν δύναται νὰ ζήσουν. Αἱ ἔλαφοι ἐπομένως εἶνε πολυαριθμότεροι τῶν δορκάδων. Τρέφονται καθὼς καὶ τὰ πρόβατα μετὰ γλῶν, διάφορα ἄλλα χέρτα, φύλλα δένδρων, οὐδέποτε ὅμως τρώγουσι κρέας.

Ἡ ἔλαφος ἢ δορκὰς καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι συγγενεῖς τῶν ὀνομάζονται μετὰ ἐν ὄνομα ἔλαφοειδῶν ζῶα, καὶ τρέχουσι περισσότερον καὶ ἀπὸ τοὺς κύνες. Εἶνε μεγαλύτεραι τοῦ ὄνου τινές. μάλιστα ἔχουν μέγεθος ἵππου, ὄχι ὅμως καὶ οὐράν τόσον μεγάλην, ἀπειναντίας ἢ οὐρά τῶν εἶνε πολὺ μικρὰ καθὼς βλέπετε εἰς τὴν εἰκονογραφίαν μας.

Εἶναι καὶ ἄλλα ζῶα χαριέντα ἄλλ' ἢ ἔ-

Ἡ Δορκὰς.

λαφος καὶ ἡ δορκὰς εἶνε ἐκ τῶν ὀραιότερων, ἔχουν γλυκεῖς ὀφθαλμοὺς, βᾶδισμα ἔλαφρον καὶ κανονικόν, τὸ δὲ κρέας εἶνε ἢ ὀρεξία τῶν. Ἐχουν τὴν ὄρασιν ὀξεῖαν, τὴν ὄσφρυσιν ἀνεπτυγμένην καὶ ἀκοὴν ἐξαιρετικόν. Ὅταν θέλουσι νὰ ἀγροασθοῦν ὑψώνουν τὴν κεφαλὴν, τείνουσι τὰ ὦτα καὶ οὕτω ἀκούουσιν ἀπὸ πολὺ μακρῶν. Ὅταν εἰσερχονται εἰς λευβάδιόν τι διὰ νὰ βοσκῆσωσι παρατηροῦν καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις καὶ ὀσφραίνονται τὸν ἀέρα διὰ νὰ βεβαιωθῶσιν

ἂν δὲν ὑπάρχη τις ὄστις νὰ τοὺς ταραξῇ. Ἀξιοπαρατήρητος εἶνε ἡ πρὸς τὰ νεογνὰ ἀγάπη τῶν θηλέων, αἰτινες ἐκθέτουσι ἐαυτὰς εἰς κίνδυνον διὰ νὰ σώσουν τὰ μικρὰ τῶν ἀπὸ τῶν διωγμῶν τῶν κύνων. Διὰ νὰ κατορθώσουν δὲ τοῦτο, ὅταν ἴδωσι τοὺς κύνες πλησιάζοντας πρὸς τὴν φωλεάν τῶν, ἐξέρχονται καὶ παρουσιάζονται πρὸς αὐτούς. Οἱ κύνες τὰς καταδιώκουσι καὶ ἐκείναι φεύγουσι μακρὰν τῆς κατοικίας τῶν, ἀμα δὲ ἀπομακρυνθῶν πολὺ ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχη

φύλος να ανακαλυφθούν οι νεβροί των, κάμνουν διαφόρους ελιγμούς, απάτωσι τους κύνες και επανέρχονται προς τα τέκνα των. Σοι φαίνεται αξιοθαύμαστος ή φιλοστώργια των μητέρων τουτων, καλέ μου ανανήνωστα, πόσον όμως μεγαλειότερα είνε ή προς σέ αγάπη της μητρός σου! Ποσάκις εκείνη δέν εξετέθη εις κίνδυνον χάριν σου! και πόσας βασάνους και θλίψεις δέν υπέστη δια την ιδιικήν σου ετύχιαν! και όμως σὺ εις ανταμοιβήν της φιλοστοργίας της νόμισας καλόν να την καταπικράνης πολλές μέχρι τοῦδε φοράς!... Συλλογίσθητι εάν δέν λέγω ἀλήθειαν και δείξον την μετάνοιάν σου δια τῶν ἔργων σου.

OXI, KAI ΠΑΛΙΝ OXI!

Δύο μικροί παίδες είχαν από εν είκοσι πεντάλεπτον ἄργυρουῦν ἕκαστος.

— Παιζόμεν; εἶπεν ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ὀποῖος κερδίσει θά ἔχη και τὰ δύο.

— Πόσον εἶσαι ἀνόητος! εἶπεν ὁ ἄλλος. Δέν ἤξεύρεις ὅτι εἶνε μέγα κακόν τὸ να παίζωμεν χρήματα; Ἐάν ἐγὼ κερδίσω τὸ εἰκοσιπεντάλεπτόν σου, σὺ θά εἶσαι θυμωμένος ἐναντίον μου! εάν δὲ πάλιν σὺ κερδίσῃς τὸ ἰδικόν μου θά θυμώσω ἐγὼ ἐναντίον σου, μετ' ὀλίγον δὲ και οἱ δύο θά αἰσχυνώμεθα. Ὅχι, και πάλιν Ὅχι! οὐδέποτε εἰς τὴν ζωὴν μου θά παίζω τὰ χρήματα μου.

Ἐἶχε καλά προτερήματα τὸ παιδίον τοῦτο. Ἐσκέπτετο ὀρθῶς. Παῖδες, ἀποφύγετε μακρὰν τὰ τυχερά παιγνίδια ὅπως ἤθελατε ἀποφύγει φαρμακερὸν ὄφιν.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

* * * Ἐάν καθ' ἑκάστην ἡμέραν θυσιάς ὀλίγας στιγμὰς δια να ἀναγινώσκῃς, χωρίς ὅμως να τὰς δαπανᾷς κατὰ προτίμησιν εις ἄλλας ἐργασίας εἴτε εις διασκεδάσεις, εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους θά καταπλάγῃς και θά ὑπερευχαριστηθῇς δια τὰς προόδους σου.

* * * Ἀγαπήτε τὴν χαρὰν, τὴν ἀνάπαυσιν, τὴν ἡδονὴν ἰδοῦμασα τὰ πάντα, και μόνον ὑπηρε-

τῶν τὸν Θεὸν ἀπλήουσα χαρὰς, ἀναπαύσεως και ἡδονῆς.

* * * Ἡ πρὸς τὰ ζωα γλυκύτης εἶνε καθήκον φιλανθρωπίας ὁ κακομεταχειριζόμενος αὐτὰ διαπράττει βάρβαρον ἔγκλημα. (B.)

* * * Ἐάν ἦσαι ἀγνὸς εἰς τὰς πράξεις και τοὺς λόγους σου, ἔχε πάντοτε και τὰς σκέψεις σου οὐτω ἀγνὰς, ὥστε καθ' ὅποιανδήποτε στιγμήν και ἂν σὺ ἐρωτηθῇς τί σκέπτεσαι, να δύνασαι να δώσης ἀπάντησιν εὐστοχῶν, εὐκρινῆ και συγχρόνως ἐντιμὸν δια σὲ αὐτόν.

* * * Πλούσιος εἶναι ὁ εὐχαριστούμενος εἰς ὅσα ἔχει.

* * * Μὴ ἔσο υπερήφανος μηδὲ ἐξόχθιμος ἀποφυγε τὰς ἐρίδας, διότι αὐταί εἶναι πηγή πάντων τῶν δυστυχημάτων. (Ἀρχαῖαν λόγια).

* * * Ἐάν θέλῃς να λέγῃς καλά περί σου, μη εἴπῃς ποτε ἐπαίνους δια τὸν αὐτόν σου. τὸ εἶ γ ὦ εἶναι μισητόν. (Πασχάλ).

* * * Μὴ σὰς ἐκπλήττη ἢ πολυτέλεια μόνον ἢ ἀρετὴ εἶναι αξιοθαύμαστος. (Κα Λαμβέρτος).

* * * Ὁ τίμιος ἄνθρωπος τηρεῖ ὡς νόμον τὰς ὑποσχέσεις του, και ἐν ἡ περιπτώσει αὐταί εἶσιν μηδαιμιναί διότι δέν θά βραδύνη ἢ ἀθέτησι τῶν μεγάλων ὑποσχέσεων εἰαν συνειθίσῃ τις να μὴ εἶνε πιστός εἰς τὰς μικράς. (Βλανχάρδος)

ΑΙ ΣΥΛΛΑΒΑΙ

(παιγνίδιον)

Ὅταν καθῆθε εἰς δωμάτιόν τι κυκλωειδῶς δύνασθε να παίζητε τὸ παιγνίδιον τοῦτο, τὸ ὅποιον ἀπαιτεῖ μεγάλην ταχύτητα κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν. Εἰς ἐξ ὑμῶν ῥίπτει εἰς τὸν καθήμενον ἀπέναντί του μανδύλιον διπλωμένον ὡς σφαῖρα και τῷ λέγει μίαν συλλαβὴν. Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὅποιον διευθύνεται τὸ μανδύλιον πρέπει να προσθέσῃ ἄλλην μίαν συλλαβὴν ὥστε να ἀποτελεσθῇ λέξις δισύλλαβος. Λόγου χάριν εάν ὁ ῥίπτων τὸ μανδύλιον εἴπῃ: «λι» ἀποκρίνεται ὁ ἄλλος: «θος» και ῥίπτει τὴν σφαῖραν εἰς ἄλλον λέγων «κρο» ὁ ἄλλος ἀπαντᾷ «τας» και οὕτω ἔξακολουθεῖ τὸ παιγνίδιον εἰαν σὰς εὐχαριστῇ. Ἐάν τις δέν προφθάσῃ να συμπληρώσῃ τὴν συλλαβὴν καθ' ἡν στιγμήν συλλάβῃ τὴν σφαῖραν ἢ εἰαν ἐπαναλάβῃ λέξιν ῥηθείσαν ἤδη, χάνει, καθὼς συμβαίνει εἰς ὅλα τὰ τοιοῦτου εἶδους παιγνίδια.

ΠΡΟΒΑΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

(Εἰς τὰς ἱστορικές ἐρωτήσεις ἀπάντησαν μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας οἱ κκ. Γρηγ. Γεωργιάδης, Χ. Θ. Δαραλέξης, Ἀγγελῆος Μιχαήλος και Κ. Θ. Μάνος.)

7.

Ἐρωτηθεὶς τις πόσων ἐτῶν εἶναι ἀπεκρίθη, εἰαν ὑπερβῶ τὰ 100 κατὰ τόσα ἔτη ὅσα τώρα μοι λείπουν δια να φθάσω τὰ 100, ἢ ἡλικία μου διπλασιάζεται.

8.

ΤΙΣ ΤΟΣΙΝΟΓΕΥΜΑ

Δια τῶν ἄνω γραμμάτων σχηματίσων συμβούλην ἐκ τριῶν λέξεων.

9.

- ... Α
- ... Α
- .. Α
- . Α
- Α

10.

Ἐκ καταστροφῆς τῶν ἁλλων Ἔπαρξιν ἐγὼ λαμβάνω, Τοῦ ἀνέμου δὲ τὸν σάλον Ὅσον συναντῶ τὰ χάνω
Και πρὸς τ' ἄνω πάντα τρέγων βλάπτω και Ὅσας κ ἔ ρ α ς συναντῶ. [παρὰνοχλῶ]

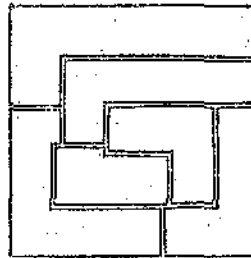
11.

Στὸ σὺμπαν ὑπῆρξα, ἐγὼ πρωτογενὴς, Ἀρχὴ δὲ και τέλος τῆς σφαῖρας αὐτῆς. Στεμμάτων στεφάνων εἰμι χορηγός. Θέλεις να μ' εὐρῆς; γενεῶ σοφιστής.

M. ΚΑΤΣΙΜΠΑΛΗΣ.

Ἀόσεις.

2.

3.

Σέβου τὸ γήρας Σοφὸν τὸ σαρξ.

4. Μέλισσα.—5. Πύλη.—6. Ἐκ τῆς πωλήσεως 4 ὀκ. μῆλων ἔλαβεν 6 δραχ. Δια να λάβῃ ἐπομένως 9 δραχ. ἔπρεπε να πώλῃσῃ 6 ὀκ. μῆλων.

ΛΥΤΑΙ.

Κυρία Αἰκατ. Ἀλεξ. Πάλλη, Αἰκατ. Δαραλέξη, Αἰκατ. Μηλιάτου, Ἐλένη Ε. Μιγιάκη, Μαρτῶ Γ. Χαλικοπούλου, Εὐανθία Καλοστόπη.—Κύριοι Θεοδ. και Ἐμμ. Δ. Ρακτιβάν, Κ. Λαδικός, Χρῖστος Θ. Δαραλέξη, Νικ. και Ἀνδρ. Ροῖδης, Στεφ. Αεοντίδης, Κωνστάνης Βαλινός, Ἀδύερνός και Γιωρ. Ἀβέρωφ, Ν. Δ. Ζαχαρίας, Μιχ. Αισμάνης, Γεωρ. Τσάτσος, Περ. Μαζαράκης, Χρῖστος Θεοφάνους, Γεωρ. Γ. Αίθερ, Δ. Χ. Βουρνάζος, Γ. Π. Λυκούρης, Ν. Μαυρουδῆς Κ. Μ. Μπέλλας, Ἄλ. Γ. Πολίτης, Νικ. Κρίστας, Γ. Ἀσκαρής, Ἄλ. Μπλατσῆς, Ι. Κ. Τζάθας (Υἱὸς), Δημ. Β. Μεταλληνός (Κερκύρας), Α. Γ. Στεμματούτης (Μασσαλίας), Μάρκος Χατζῆ Ἰωάννου (Ξηροχωρίου), Α. Σκουταρόπουλος (Φιχτίων), Δ. Γ. Δεκατσῆς (Ἰθάκης), Ι. Χ. Χαϊδούπουλος (Πατρῶν).

Ἐμμέτρως δ' ἔπεμψεν τὴν λύσιν ἁλλων ὀκ. Νεοκλῆς Γ. Αἰγιαλεῖδης, ἐξ ὧν δημοσιεύομεν τὴν ἀκόλουθον.

Ἡ μυτὰ καταδανὰς τὸν χρόνον της πετῶσα, Ἀλλὰ τροφήν ἢ μέλισσα ἐγκαίρως συναθροίζει. Κ' εἰς τῶν ἀνθῶν τὰ πέταλλα ἀκάματος τρυφῶσα, Μικρά μου ἀναγνώστρις, τὸ μέλι προσπορίζει.

Ἦς μέλισσα τὸν χρόνον σου και ὄ χρησιμοποιεῖ Και ὡς ἐκείνης τῆς τροφῆς τὴν ἐκλογὴν σου ποιεῖ.

Βιβλιογραφία.

Ἡ Κοσμιότης, πραγματεία περί καλῆς συμπεριφοράς, συγγραφεῖσα μὲν ὑπὸ Ε. Μυλλέρου, μεταφρασθεῖσα δ' ἐκ τοῦ γαλλικοῦ ὑπὸ τῆς κ. Ἀννης Σ. Μωραΐτου. Ἀθήνησιν ἐκ τοῦ τυπογραφείου Θ. Παπαλεξανδρῆ, ὅπουθεν τῶν Ἀγ. Θεοδώρων, ἀρ. 6. 1879, 16ον σ. 272. φρ. 3. Τὸ βιβλίον τοῦτο μεταφρασαμένον εἰς γλῶσσαν καθαρὰν και εὐληπτον περιέχει ὅλην ὠφελιμοτάτην εἰς πάντα ἄνθρωπον, ἐφ' ᾧ τὸ συνιστῶμεν θερμῶς.

Ἀόγος ἀπηγγελλθεὶς ὑπὸ Ἰαννῶνου Χ. Δραγάτη, καθηγητοῦ, κατὰ τὴν ἐθνικήν τῆς 15 Μαρτίου πανήγυριν ἐν τῷ ἐν Ν. Κορίθῳ ἱερῷ ναῷ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου.

Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ τυπογραφείου Κ. Ἀντωνιάδου 1879.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ετης Διαπλάσεως τών παιδών.

κ. Γ. Β. Δέν δύναται να γίνη, δότι κυρίως επιδιώκεται ἡ ἠθική μόρφωσις, ἐντός δὲ τοῦ τούτου χωροῦ ῥιπτονται ἡ ἀριτομα αἱ ἐπιστημονικαὶ γνώσεις καὶ πάλιν ἐπὶ μόνῳ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ ἐξαγάωσιν ἐκ τούτων ἠθικά πορίσματα.—Κυρίαν Ε. Ν. Διατηρήσατε τὰ φυλλάδια καθαρά καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους θέλετε ἔχει ὠραίων βιβλίων ἔξ 404 σελ. κοσμοῦμενον διὰ 50 ἢ καὶ 60 εἰκονογραφήματων τοιούτου μεγέθους.—Κυρίαν Α. Τότε μόνον θέλετε ἀπαιτήσει μητρικῆν ἐπὶ τῶν τέκνων σας ἐξουσίαν, ὅταν φαίνεται ἀληθῆς καὶ φιλόστοργος πρὸς αὐτὰ μητέρα τότε μόνον θέλετε εὔρει ἐν αὐτοῖς πλουτίμους τῶν γραμμάτων σας φίλους, ὅταν καὶ εἰς ἀαδειχθῆτε ἀληθῆς τῆς νηπιότητος των προστατή. Πρέπει δὲ ἡ ἠθική τῶν τέκνων σας διαπλάσις νὰ ἀρχίσῃ ἐξ αὐτῆς τῆς κοιτίδος, καθὼς λέγει καὶ ὁ Φωκυλίδης «Παῖδ' ἐτ' εἶντα χρεῶν δὴ κατὰ διδασκίμεν ἔργα.—κ. Δ. Γ. Δ. (Ἰθάκη) Πρέπει νὰ μάς ἀποσταλέητε καὶ τὴν ἰδίαν.—κ. Γ. Ν. Χ. (Πάτρας) Κατ' ἀρχὴν δὲν δεημοσιεύομεν τὰ ἴσιν μακροταλέ.—Μικρὰ συνδρομητρία (Κέρκυρα). Τὴν ἐλάβομεν καὶ θὰ μάς χρησιμεύσῃ.—κ. Ν. Μ. Ἀλεξάνδριαν, Κ. Ρ. Νάξος, Γ. Κ. Σύρος. Ἐσταλήσαν.—κ. Ο. Κ. Μένου. Σὰς εὐχαριστοῦμεν. Ἐστάλησαν.—κ. Γ. Ρ. Ἀργουσιῶν, Μ. Χ. Γ. Ξηροχώριον. Ἐστάλησαν.

Ἰαριθ. πρωτ. 2040.

Διακπ. 4414.

Περὶ ληψίς
Περὶ μηνιαίου περιοδικοῦ.
ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἑκκλησιαστικῶν
καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως.

Πρὸς τοὺς ἑλληνοδιδ. καὶ δημοδιδασκάλους

«Ἡ Διαπλάσις τῶν Παιδῶν» περιοδικόν κατὰ μῆνα ἐκδιδόμενον τῇ συμπράξει λογίων εἰδικῶν περὶ τὰ παιδαγωγικά περιέχει εὐχόμεν καὶ εὐληπτον ὅλην χρῆσιμον πρὸς τὴν ἐπίρρωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ ἰδίως αἰσθήματος τῶν παιδῶν καὶ ἐπιτηδεύειν, ὡς ἐκ τοῦ πρώτου φυλλαδίου συνάγομεν, πρὸς ἠθικὴν αὐτῶν μόρφωσιν.

Ἐπιθυμοῦντες νὰ συντελέσωμεν εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἐκδόσεως τότῳ ὠφελίμου καὶ τόσῳ εὐάνου τῇ ἀπαλῇ ἡλικίᾳ περιοδικοῦ, ἐγκλείομεν ὑμῖν ἀντίτυπα τῆς ἀγγελίας των ἐκδοτῶν καὶ συνιστῶμεν νὰ προτρέψῃτε τοὺς δυναμένους καὶ βουλομένους νὰ ἐγγραφεθοῦσιν συνδρομηταί. Τὰς ἀγγελίας θέλετε ἐπιστρεφίει πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον.

Ἐν Ἀθῆναις τὴν 8 Μαρτίου 1879.

Ὁ ὕπουργός
ΑΝΔΡΕΑΣ Α. ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ

Ἰωάννης Ἐμμανουήλ.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Παρακαλοῦμεν τοὺς κκ. συνδρομητὰς νὰ ἀναγινώσκωσι μετὰ προσοχῆς τὰς γνωστοποιήσεις καὶ τὴν ἀλληλογραφίαν.

— Παρακαλοῦνται οἱ καθυστεροῦντες εἰσεῖν τὴν συνδρομὴν των νὰ μάς ἀποστείωσιν αὐτὴν, εἴτε εἰς νόμισμα εἴτε εἰς γραμματόσιμον, πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ 4 φύλλου, ἄλλως θέλει διακοπῆ ἡ ἀποστολὴ τῶν φύλλων.

— Ὅστις ἤθελε κἄμει δέκα συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν καὶ προπλήρωσει τὰς συνδρομὰς των, λαμβάνει ἐν φύλλον δωρεῶν ἐπὶ ἐν ἔτος, ὃ ἐξ κἄμνων εἴκοσι συνδρομητὰς λαμβάνει τρία φύλλα.

— Συνδρομητὰ ἐγγράφονται μόνον ἐν τῷ γραφείῳ «τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» καὶ παρὰ τοῖς κατέχουσιν ἀγγελίας ἐπὶ τούτῳ ἰκδοθείσας,

Πᾶσα αἰτήσις ἀπηλλαγμένη ταχυδρομικῶν τελῶν ἀπευθύνεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ Γραφ. τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, ὁδὸς Αἰόλου, 23, παραπλευρῶς τῆς αἰθριαίας Ἑλλάδος.

συμμορφούμενα ἡμῶς πρὸς τοὺς ἐν αὐταῖς διατεταπωμένους βροῦς.

— Τοὺς ἐν Κερκύρᾳ ἀπευθύνειν τῷ ἡμετέρῳ ἀνταποκριτῇ κ. Γ. Β. Τριβιζῆ, πρῶν βουλευτῇ.

— Ἐν τῷ βιβλιογραφικῷ δελεῖω ἀναγγέλλομεν πᾶν ἠθικὸν ἢ ἐπιστημονικὸν βιβλίον, τοῦ ὁποῖου ἐν ἀντίτυπον ἤθελε μάς ἀποσταλεῖ ὑπὸ τοῦ συγγραφέως ἢ ἐκδότος αὐτοῦ.

— Τὰ ὑπὸ τοῦ συντάκτου τῆς «Ἐφημερίδος τῶν παιδῶν» ζητηθέντα ἔγγραφα ἐδημοσιεύθησαν διὰ τοῦ «Τηλεγράφου» τῆς 18 Ἀπρ. (ἀριθ. 974).